

I prosess

En pose utgått film ble startskuddet for Erle Kyllingmarks analoge kompositter.

TEKST & PORTRETFOTO PÅL OTNES FOTO ERLE KYLLINGMARK

Fotografi møter Erle Kyllingmark på Frogner, ikke langt fra lokalene til Shoot Gallery der hun nylig viste sin siste serie «Untitled Journey». I denne serien har hun jobbet videre med sine kompositter hvor hun bygger opp bildene lag for lag i sitt analoge kamera. I denne serien virker det som hun har ennå mer kontroll både i forhold til arbeidsprosess og motivvalg, og naturen dominerer fortsatt de store, fargerike kopiene.

Når vi møter henne kommer hun rett fra skogen, med en kamerabag over skulderen. For i naturen er hun så ofte hun kan – det er der hun finner sine motiver og planlegger sine kompositter.

– Jeg liker godt å være i naturen. Det å gå rundt i skogen og ta bilder er et energigivende prosjekt, jeg får det godt i livet mitt av å gjøre det. Derfor prøver jeg alltid å sette i gang et nytt prosjekt med en gang jeg er ferdig med en utstilling. Slik er det nå, jeg må komme i gang etter utstillingen på Shoot. Foreløpig føler jeg meg frem og utforsker ting i alle retninger.

– *Uttrykket ditt har utviklet seg fra din første utstilling med kompositter, samtidig som mange av elementene er de samme. I «Utenfor tid», jobbet du med et kvadratisk format og bildene dine inneholdt oftere elementer av mennesker og by. Hvordan endte du opp med å arbeide på denne måten?*

– Jeg jobbet mye kommersielt tidligere, også på den tiden man brukte film. Etter noen år, hvor jeg primært hadde jobbet digitalt, fant jeg 32 ruller utgått film i en pose i kjel-

leren. Jeg hadde et behov for å prøve noe annet og kjøpte et gammelt Holga-kamera. Først planla jeg å eksponere alle rullene før jeg fremkalte, men etter et par ruller klarte jeg ikke å vente lenger. Det var lurt, for det viste seg at de enkle innstillingene på Holga-kameraet lett førte til undereksponerte filmer. Det var da jeg begynte å ta to bilder oppå hverandre, rett og slett for å få mer lys på filmen.

ANALOG PROSESS

Dette var starten på Erles nye arbeidsmetode. Det å tre ut av den kontrollerte arbeidsflyten, som det digitale representerter, var frigjørende og åpnet opp for at det uforutsigbare kunne ta plass i bildene. Det å åpne opp for tilfeldigheter skulle bli en viktig faktor, og når hun koblet naturen inn i det hele begynte ting å falle på plass.

– Med Holga-kameraet tok jeg to til fem eksponeringer før jeg trakk frem filmen. Jeg bygget opp bildet lag for lag før jeg gikk til neste motiv. Jeg syntes dette så veldig kult ut og prosjektet resulterte i en utstilling på Galleri A i 2015. Allerede da var natur en viktig bestanddel i mitt fotografi, men så begynte jeg å forske videre og naturen tok stadig større plass i arbeidene mine.

– *Det gikk ganske lang tid før du viste din neste serie. Var det vanskelig å ta uttrykket ditt videre?*

– Jeg jobber også med filmprosjekter og etter utstillingen med mine første komposittbilder på Galleri A i 2015 ble jeg opptatt med en stor jobb for Den norske opera og ballett. Da forsvant jeg inn i en annen verden i en lang periode før jeg

fikk tid til å konsentrere meg om mitt fotografi igjen. Selv om det er spennende å jobbe med slike store prosjekter er det alltid deilig å kunne komme tilbake til fotografiet og den roen jeg opplever i naturen. Tilbake til bare meg, et kamera og filmen.

– *Proessen din ser ut til å bli stadig mer raffinert. Hva har endret seg?*

– Det er viktig for meg å kunne få konsentrert meg om fotografiet over lang tid, og i arbeidet opp mot min andre utstilling på Galleri A i 2018 fikk jeg tid til å utvikle min arbeidsmetode videre. For å være helt konkret gikk jeg fra et billig plastkamera til et eldre belg-kamera som ga meg mer kontroll. Erfaringene fra min første utstilling hjalp meg også til å bli mer fokusert og til å i større grad visualisere mine opptak på forhånd.

NYTT FORMAT

Til hennes neste serie er utstyret igjen byttet ut. Ved siden av Erle ligger en kameraveske med et mellomformatskamera som nettopp er kjøpt brukt fra Japan. Kameravesken er av typen du kan feste rundt livet når man går på tur, og som kun rommer det nødvendige. I den ligger også en relativt stor pose eksponert film klar til å brukes på nytt. Fra å jobbe med et og et bilde har arbeidsflyten nå endret seg til at hun nå må gå rundt med en stor mengde film i bagen.

– Til min forrige utstilling jobbet jeg med et bilde om gangen, og tok tre eksponeringer oppå hverandre før jeg trakk frem filmen. Jeg tok gjerne et par ruller før jeg fremkalte og vurderte arbeidet underveis i prosessen. Nå eksponerer jeg en hel rull og snurrer den så manuelt tilbake så den er klar til bruk igjen. Dette repeterer jeg til filmen er eksponert tre ganger før jeg fremkaller, noe som åpner opp for at jeg kan fotografere til forskjellig tid på forskjellige steder. Ideen var veldig god i teorien, problemet er at jeg må gå rundt med denne posen med eksponert film i tilfelle jeg finner noe jeg synes passer til noe jeg har fotografert tidligere. Det ligger mye spenning i å passe på filmene til jeg får fremkalt dem til høsten.

– *Tilfører dette en større grad av tilfeldigheter?*

– Tidligere, når jeg jobbet med et bilde om gangen, gjorde jeg aldri notater. Prosessen var repetitiv hvor jeg hadde et enkelt bilde i hodet om gangen, og jeg lette så etter noe som kunne passe sammen med eksponeringen som var i kameraet. Det går ikke lenger. Nå har jeg blitt nødt til å kontrollere prosessen mer, og gjør visuelle notater med telefonen slik at jeg vet hva som er på filmene. Så nå har jeg notater på alt. Det er med andre ord ikke slik at jeg stikker hånden ned i posen og plukker opp en tilfeldig film. Men selvfølgelig er det et aspekt av uforutsigbarhet her. På en måte prøver jeg å lage et rom hvor jeg slipper det uforutsette inn, det er en viktig del av mitt arbeid.

– *Hvor mye av deg selv ligger i bildene?*

– Jeg tenker at jo dypere jeg går i meg selv, jo dypere vil bildene mine kunne treffe publikum. Men publikum leser også bildene ut fra sine egne konnotasjoner og sine egne liv. Det blir på en måte som poesi, hvor du setter sammen konkrete elementer for å skape nye sammenhenger som berører betrakteren. Men selvfølgelig ligger det også et egenarbeid i dette, hvor jeg prøver å forstå omgivelsene mine og livet generelt. Jeg søker hele tiden å se ting på nytt, med åpenhet og nysgjerrighet. Men jeg synes det er viktig at publikum får en opplevelse som handler om dem. Det er ikke så viktig om de skjønner mine tanker og min reise.

– *Det er noe meditativt med naturen, det er kanskje stedet hvor vi lettest kan finne en ro. Er dette noe du ønsker å formidle i ditt fotografi?*

– Det er kanskje det jeg prøver på, å gjenskape denne følelsen. Jeg tenkte på det når jeg var ute og fotograferte i dag, om jeg kan formidle hele opplevelsen med alle lydene og luktene. Alle de tingene man ikke kan fotografere. Selv skrur jeg på alle sansene når jeg er ute og leter etter motiver. Jeg håper og tror at dette kommer gjennom i mine bilder, avslutter Erle.